

□□□□CKKP :: Vrbata Pavel□□□□□

□

□□□□	□□□□	□□□□	□□□□□□□□□□	□□
□□□□□□□□		Narozen:		1940 zemřel 4
□□□□□□□□				
	Bydliště:		Praha	

□□□□□□

Pavel Vrbata nás navždy opustil 4.8.2013

Některé filmy z let 1970-90 P.Vrbaty možno shlédnout na internetové adrese :
<http://vimeo.com/tag:destrukce%20praha>

Převzato z knihy Kronika českého amatérského filmu – 70 let ČKK.

Pavel Vrbata:

Z Trojické pod Julisku.

V létě roku 1968 jsem si koupil první filmovou kameru. Byla to Admira na normální 8 mm film. Točil jsem, točil, ale cítil jsem, že to není ono.

Od svých dvaceti let až do důchodu jsem pracoval u destrukční firmy jako mistr hromadné těžby kamene. Po kamenolomech v celé zemi jsme prováděli komorové odstřely.

Protože jsem ale byl stále nespokojen se svými filmařskými výsledky, hledal jsem nějaký klub, v němž bych se něčemu naučil. Až někdy kolem roku 1972 jsem navštívil výstavu Interkamera. Na jednom místě ležel časopis Amatérský film. Byl volně k odběru. V časopise bylo uvedeno, že v Trojické ulici je sídlo klubu a že přijímá nové členy. Vypravil jsem se tam.

V té době chodilo do klubu hodně lidí. Ještě že jsem přišel včas a že jsem si měl kde sednout. Mnozí museli sedět po straně sálu, kde byly uloženy stoly. Myslel jsem si tehdy, že se filmy promítají tak, jak se vyndají z kamery, bez dalšího zpracování, přesně tak, jak jsem to dělal já sám.

Pamatuji si přesně, že jeden z prvních filmů, které jsem viděl, patřil Václavu Fořtovi. Byl o koních a lidech, kteří na nich jezdili. Dokonce ti jezdci měli na sobě kostýmy. Ukázalo se, že jsou z jezdeckého oddílu, který pravidelně pořádá podobné akce. Když promítání filmu skončilo, ani se mi nechtělo věřit, že takový film dokázal natočit amatér. Pak ale nastala diskuse a já jsem se nestačil divit podruhé. Tak krásný film a ti lidé z klubu mu jej tak strhali, že jsem to vůbec nechápal. Největšími kritiky byli právě lidé, sedící po straně sálu. Později jsem se dozvěděl i jejich jména. Nebyl to nikdo jiný než Viktor Kusý a Rudolf Mihle.

Klubové večery pro mne byly časově poměrně nevýhodné. Konaly se vždy ve čtvrtek a já jsem v tyto dny včetně pátku většinou někde střílel daleko od Prahy. Proto jsem klub navštěvoval nepravidelně. Teprve na konci sedmdesátých let komorových odstřelů začalo ubývat a nastalo velké období demolic, hlavně těch pražských. Asi v roce 1979 jsme stříleli tovární objekty proti Ženským domovům na Smíchově, kde dnes stojí autobusové nádraží. Stanoviště odpalu jsme vymysleli na rovné střeše této budovy nebo na nejvyšším balkoně, to už si přesně nepamatuji. Měli jsme krásné místo pro kameru i přehled o celkovém zabezpečení ohroženého místa.

Z výšky jsem si také všiml, jak se snaží s kamerou, k nám na střechu dostat pan Bedřich Pricl, člen ČKK. Protože jsem nebyl častým hostem klubu, pan Pricl mě nepoznal, já jeho ano. Zvolal jsem z výšky na hlídající policisty, ať pana Pricla pustí. Tím jsme se s Bedřichem zblížili a začali se i kamarádit. Měl také možnost kdykoliv navštívit naše pracoviště, i když jsem nebyl přítomen.

Jeho demoliční filmy Loučení s Andělem a Bylo to nutné? slavily v osmdesátých letech na všech celostátních soutěžích velké úspěchy. Byly také několikrát odvysílány v Československé televizi.

V té době jsem chodil také častěji do klubu. V roce 1982, kdy se stal předsedou Miloslav Matěna, mě právě on pozval pracovat do výboru. Pověřili mě funkcí soutěžního referenta a později, když se stal předsedou Jaroslav Vlasatý, byl jsem pověřen vedením klubové kroniky.

Koncem osmdesátých let se v ČKK začala prosazovat nová technika video. Rudolf Mihle natočil v roce 1986 - 1987 film Trnkobraní. V roce 1988 proběhla v Kolíně nad Rýnem Interkamera. Pořadatelé této výstavy vyhlásili mezinárodní soutěž amatérských filmů. První cena byla videokamera SONY. Ruda tam film poslal, vyhrál a stal se tak prvním držitelem kamery u nás v klubu. Nezůstal ale dlouho sám. S další kamerou se objevil Vladimír Švejda, ing. N6tzi, Bedřich Pricl a ani já jsem nezůstal pozadu.

V klubu jsme však příliš oblíbeni nebyli. Náš předseda Jaroslav Vlasatý byl velkým zastáncem a bojovníkem za udržení 8 mm filmu.

Přesto už nás bylo tolik, že jsme se od 7. ledna 1989 začali samostatně scházet. Prostory ke schůzkám nám propůjčil závodní výbor ROH pracovníků obchodu ve své budově v Pařížské ulici. Nazvali jsme se Videosekce ČKK a naším hlavním lektorem byl Rudolf Mihle. V sekci jsme se naučili pracovat s kamerou, stříhem a natočili jsme také několik krátkých snímků.

Ve dnech 16.-18. března 1990 zorganizoval Rudolf Mihle s ing.Vladimírem Kuncem z Havlíčkova Brodu pracovní setkání amatérských filmařů, točících s videokamerou. Konalo se ve Sdruženém klubu pracujících v Havlíčkově Brodě. Semináře se zúčastnilo 20 lidí.

V roce 1989 video nabíralo nezadržitelně na síle a během několika měsíců došlo k likvidaci osmimilimetrových filmů. Ti starší se nové techniky báli, a proto skončili. Mladší a mladí se rychle přeorientovali na nové médium. Byly to bolestné roky. Znamenalo to zbavit se staré, ale dobré filmové techniky, která v dobách socialismu nebyla nijak levná a pořídit si poměrně drahou videotechniku. Má první videokamera SONY V 100 stála v roce 1988 3.000 DM, neboli západních marek. Tehdejší kurz byl kolem 20 korun za jednu marku. To byla cena auta Lada - combi.

Videomagnetofon VHS jsme si jeli koupit s Vladimírem Švejdou do Německa v roce 1990. Stál kolem 2.000 DM.

Naštěstí video magnetofon slouží dodnes, kamera však už více než deset let leží ve sklepě. Je sice stále použitelná, ale už neprodejná. Nebyl jsem sám, kdo měl podobné vydání.

Léta 1990 až 1997 přeskočím. O nich ve svém příspěvku píše Jaroslav Vlasatý. V roce 1997 proběhly v klubu volby a předsedou jsem byl zvolen já. První, co jsem udělal bylo, že jsem dal do pořádku klubové papíry.

I když jsme byli zaregistrováni u Ministerstva vnitra, neměli jsme IČO, a nebyly vyřízeny další formalities, potřebné k existenci klubu. Po jejich vyřízení jsme mohli podávat žádosti o grant na Magistrát města Prahy, Ministerstvo kultury a jiné instituce. Do té doby jsme žili jen za členské příspěvky ve výši 50 Kč ročně. Tušil jsem, že může přijít doba, kdy Ministerstvo obrany začne šetřit a bude po nás chtít za služby, které nám poskytuje zdarma, platit. Ale přišla jiná pohroma. V kině Evropa, které je součástí Domu armády Praha (DAP) a které armáda provozuje, spadl strop. DAP přesunul, po dobu stavebních oprav, filmovou projekci do našich klubových prostor. Nám vyhradil klubové večery pouze po veřejném promítání, až po 21. hodině. To samozřejmě většině členům nevyhovovalo, proto se rychle hledalo nové řešení. S výborným návrhem přišel Petr Lášek. Zařídil nám dočasné působiště jen kousek dál od Domu armády, v ulici Pod Juliskou. Hned prvního listopadu jsme se přestěhovali do Domu mladých techniků v čísle 2a. A zde jsme dodnes.....viz kniha **Seznam natočených filmů**

Máťa a Eliška v ZOO - reportáž, 14 min.

Na běžkách

Odkrytí hrobu moravských Lucemburků - reportáž
Objevení hrobu pod podlahou kostela Sv. Michala v Brně.

Snad příště - reportáž, 8 min.

Vánoce

Vojín

Seznam článků

S hlubokým zármutkem Vám oznamujem
naš milovaný a drahý tatín

pa

Pavel V

Zemřel nečekaně v neděli 4.